

Epy de Mye: světlý beatfolk s temnými texty

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 02 Duben 2012 21:00

Jak je to dlouho, co začali hrát Peter, Paul & Mary a kolik podobných partiček od té doby ve světě i u nás vystoupilo? Není to už trochu nuda? Přesto (nejen) v Týně nad Vltavou žilo – bylo folkové trio standardní sestavy, které si svým umem i niternou osobitostí naklonilo publikum i odborníky. Protože kytarista Lukáš Kazík opustil kapelu zásahem vyšší moci, nikdy se už nedozvíme, jestli by **Epy de Mye** byla bývala nadále „nezmarským“ triem, nebo by touha po jiném soundu stejně vedla ruku kapelníka (a výhradního autora, kytaristy akustického i elektrického a zpěváka) Honzy Přesličky. Změna stylu na druhém albu je zřejmě nápadná: snad všechny dosud vyšlé recenze, glosy, komentáře k albu

Maso

!

totiž

vycházejí z představy, že Epy de Mye se skokově stala jasně folkrockovou kapelou. Někteří jsou z této změny nadšení, někteří protestují. Mně přijde, že to není to nejdůležitější a ani nejslyšitelnější na této desce.

V sestavě skladeb jsou i písničky aranžované pro akustické trio nebo dokonce jen pro dvojici Jan Přeslička – Lucie Cíhová (zpěv, kontrabas). Jsou tu skladby, které přes své lehoučké obarvení elektrickou kytarou znějí velmi tradičně folkově (*Obyčejné fotky*), některé dokonce s lehkým žalmanovským nádechem (

Přízemní efekt

). Kapela si sice v čase od své první desky

Stopy nezmizí

(2008) pořídila cajon (Mirek Vlasák), ale plnokrevné folkrockové bicí (Tomáš Píala – Jarret) má půjčené jenom ve čtyřech skladbách. Největší zvukovou změnou je prudká obliba elektrické kytary: hrají na ni Přeslička i další „nováček“ Dušan Vainer, na střídačku, ale někdy i oba najednou; o doprovod na akustiku se pak buď stará Vlasák, nebo (ve dvou bluesovějších skladbách

Kostlivec

a

Řekl mi chlápek

) vůbec není. Nicméně mluví-li se v souvislosti s Epy de Mye o folkrocku, nečekejte žádný nářez typu ETC... Spíš hravé okouzlení retro soft bigbítem; termín z webu kapely

„*a little beat folk*“

je trefný. Hodně napovídá jediná anglicky otextovaná, závěrečná píseň

Killing Love

, vzniklá zřejmě jako deklaráce nového trendu. Jinak by pro mě její zařazení bylo dost záhadné. Je perfektně stylová (samozřejmě jsem chvíli přemýšlel, o jaký hit z 60. let se jedná... hudba i text Jan Přeslička) a se zbytkem CD zcela nesourodá. Ale třeba chtěla kapela mít na konci vypalovačku s textem, který přeložil Dušan Vainer způsobem „fucking killing love = věru ošklivá zabíjející láska“...

S výjimkou již zmíněných písní jsou všechny ostatní melodie jemné folkovky, zcela v intencích původní akustické Epy de Mye: od šlapavé refrénovky *Nikdy neříkej nikdy*, přes jednoduché, až staroportovní melodie

Obyčejné fotky

,

Třetí den

nebo

Lehkost bytí

až po temnou hymničnost nepostrádající

Epy de Mye: světlý beatfolk s temnými texty

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 02 Duben 2012 21:00

Melodii

. Album je nahrané bez hostů (kromě zmíněných bicích), takže aranže jsou postaveny na akustických a elektrických kytarách. Nejsou nijak překvapivé a složitě komponované, ale nenudí a dobře slouží celku. Hlavním zpěvákem je Honza Přeslička s hlasem spolehlivým, důvěryhodným, ale celkem zaměnitelným. Zajímavější hlas má Lucie Cíhová, zvláště tam, kde zpívá jemně a smutně (

Na drátech

) je okouzující. Sbory byly tentokrát – spíše ke škodě věci – většinou smíchány jako hlas v popředí + křoví, ale je tu i plnokrevný trojhlas (

Přízemní efekt

) nebo dokonce čtyřhlas (

Melodie

).

Texty jsou opět u Epy de Mye velmi důležité – a snad ještě vážnější a smutnější než na předchozí desce. I hrnoucí melodie nakonec ožívá textem ohledávajícím všemožné životní trable (*Nikdy neříkej nikdy*). Je tu zachycena zkušenost s nemocí i se smrtí (*Na drátech, Třetí den*);

zejména první zmíněný text je silný, i se závěrečnou otázkou po smyslu života. Přeslička se nebojí nelehkých témat, jako jsou hrůzy 2. světové války – a je to dobře, i když existují lepší texty, než jsou

Obyčejné fotky

. Opět se ukázalo, že Honza je hlavně dobrý pozorovatel a umí si nacházet relativně osobitá témata. Pak stačí k chvályhodnému výsledku zdánlivě obyčejné zpracování pomocí zdánlivě nevelkých slov. Tam, kde se snaží poetizovat (

Černá dáma

), většinou tak dobrý není. Jsou tu písně inspirované rozchodem (

Kdo by zůstal

) i zamilovaností (

Lehkost bytí

), nicméně druhá z nich trpí určitou plytkostí. Ale je tu taky zajímavý dialog o tom, co je to blues (

Řekl mi chlápek

). Je to

„dívka uprostřed léta, žádnéj román, žádný svádění“

, nebo

„jen běžně zakřivenej život, co tvý vlastní nehty pod kůži zarývá“

?

K podobným otázkám nakonec trochu směřují všechny Přesličkovy texty a asi i dál budou, ať se jejich hudební šat změní jakkoli. Těžší otázka ale je, co znamená „óda na masu“ vyplňující celou jednu stránku bookletu. Ocitla se tam proto, aby zdůvodnila akční název alba? Nebo byla dřív než název a skutečně považuje kapela za důležité

„slavnostně ti předat (milá maso) několikaleté výsledky naší práce... ..protože Tvá síla je ukrytá v mnoha jednotlivcích?“

To si radši budu lámat hlavu nejednoznačnými texty typu

Melodie

. Nebo ještě radši poslouchat beatfolk Epy de Mye: přívětivou a kvalitní muziku, se kterou je

Epy de Mye: světlý beatfolk s temnými texty

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 02 Duben 2012 21:00

nutné čím dál víc počítat.

{desky 1060}